

Nogen havde fortjent at faa en god Mand, var det hende. Maaske sad hun nu et eller andet Sted ude i Provinsen som lykkelig Borgerkone med et Barn ved Brystet . . . Det faldt ham ind, at han ude i Nyboder maatte kunne faa at vide, om hun endnu opholdt sig hos sine Forældre i Kjerteminde, eller hvad der var bleven af hende. Det gamle Hjem i Hjertensfrydsgade var rigtignok opløst nu. Madam Olufsen, vidste han, havde allerede om Efteraaret fulgt sin Højbaadsmand i „den sorte Chalup“. Men der maatte vel kunne findes andre, der kunde give Besked.

Der trak en ny Flok Krager henover hans Hoved og forsvandt i Skoven under høje Glædeskraal. I det samme blev han opmærksom paa Hovtramp og Vognraslen, der nærmede sig ad Landevejen fra Kærsholm. En nedslaaet Kalesjevogn med et Par store Skimler for kom lidt efter i Skridtgang op ad Bakken, som nedenfor det Sted, hvor han sad, havde en stærk Stigning.

Da det gik op for ham, at det maatte være Pastor Blombergs Køretøj, rejste han sig og gik ud ad Vejen i samme Retning, som Vognen kørte, idet han haabede, at man da ikke skulde kunne genkende ham.

Men han forregnede sig. Da Vognen naaede ud for ham, lod Præsten holde og hilste ham med en munter Haandbevægelse.

„Se se! De gaar og sværmer i Aftenstilheden, Hr. Fremtidsdrømmer! Ja — ikke sandt? — her er smukt. Jeg sad netop og talte derom med min Datter. Det er ingen Under, at vor gamle Folkepoesi, — hvori det jo paa en Maade er Naturen selv, der synger, — at den er bleven saa befolket med alleslags eventyrlige Væsner. Der er virkelig noget fantastisk, noget trolddomsagtigt ved en